

KRISTAUS KARALIAUS

LAIVAS

No. 25. Mt. XVIII

Birželio-June 18, 1938

LTSM valst.
respublikinė
biblioteka

II SEKMADIENIS PO SEKMINTŲ

EVANGELIJA

Luko 14, 16—24

ANUO metu Jėzus pasakė parisiėjams: Vienas žmogus priėngė didelę vakarienę ir pakviėtė daug. Vakarienės valandą jis siuntė savo tarną pasakyti pakviestiesiems, kad ateitų, nes visa jau priėngta. Tuomet jie visi draug ėmė išsikalbinti. Pirmasis jam sakė: Pirkau ūkį ir turiu eiti jo apžiūrėti; prašau tave, laikyk mane išteisintu. Kitas tarė: Pirkau penkis jungus jaučių ir einu jų išmėginti; prašau tave, laikyk mane išteisintu. Vėl kitas sakė: Vedžiau pačią ir todėl negaliu ateiti. Tarnas sugrižęs pasakė visa tai savo valdovui. Supykęs šeimininkas tarė savo tarnui: Eik greitai į miesto gatves ir skersgatvius ir įvesk čia beturčius, luošus, aklus ir raišus. Tarnas vėl pranešė: Valdove, padaryta, kaip liepei, bet dar yra vietos. Tuomet valdovas tarė tarnui: Eik į kelius ir patvorius ir priversk įeiti, kad mano

LEKCIJA

I Jono 3, 13—18

NESISTEBĖKITE, broliai, jei pasaulis jūsų nekenčia. Mes žinome, kad perėjome iš mirties į gyvenimą, nes mes mylime brolius. Kas nemyli, pasilieka mirtyje. Kiekvienas, kurs nekenčia savo brolio, yra žmogžudys; ir jūs žinote, kad kiekvienas žmogžudys neturi amžinojo jame pasiliekančio gyvenimo. Tuo mes pažinome Dievo meilę, kad jis guldė už mus savo gyvybę; ir mes turime guldėti gyvybę už brolius. Jei kas turi šio pasaulio lobio ir, matydamas, kad jo brolis turi reikalo, uždaro jam savo širdį, kaip gi pasiliks jame Dievo meilė? Mano vaikeliai, nemylėkite žodžiu, nė liežuviu, bet darbu ir tiesa.

namai būtų pilni. Sakau gi jums, nėvienas anų pakviestųjų žmonių neragaus mano vakarienės.

Parašė Kun. Al. Bublys, M. I. C.

Kelias Tikrojon Laimėn

(Tęsinys)

VIII.

ŠTikroji Jėzaus Bažnyčia Yra Tik Viena. V. Kiprijonas sako, jog piktoji dvasia pamąčiusi, kad stambeldija žlungsta, jos maldnamiai griūva ir jam nebebus kur viešpatauti, būdami gudri, išgalvojo kitonišką vylių žmonėms nuo Dievo ir Jojo jiems priruoštos laimės danguje atitraukti, būtent: po krikščioniškumo ir katalikiškumo priedanga sukelti ivairių ivairiausių klaidinančių tikėjimų. Šita tai esanti priežastis, iš kur iki šiol buvo atsiradę krikščioniuose per 200 stambesniųjų atskalūnų ir eretikų bažnyčių, kurių kiekviena paduoda kitonišką mokslą, tvirtindama, jog jos mokslas, tai esąs ne kieno kito, kaip paties Jėzaus Kristaus, paduotas.

Tarp kitų dabartiniais laikais, ypač Amerikos lietuviuose, atsirado ir taip vadinamo-

ji "tautinė" (nezaležnininkų, kadangi ji ima pradžių iš lenkų "narodomy kosciol) bažnyčia, kurios narių nemaža mano, jog jie esą tikri katalikai, mylintieji Jėzų! Nelaimingi! Jie nenusimano, jog jie yra piktos valios ir avies kaily žmonių suvylioti — žmonių, kurie dėl savimeilybės sumetimų yra atskilę nuo tikrosios Dievo Bažnyčios! Jie nesupranta, ar nenori suprasti, jog "tautinė" Bažnyčia yra tai didžiausioji nesąmonė!

Gi nėra atskiro Dievo lietuviams, lenkams, vokiečiams, amerikiečiams ir t.t. — yra tik tai VIENAS Dievas, visų žmonių Tėvas. Tai gi negali būti ir atskiro kiekvienai tautai tikėjimo, atskirų įstatymų, atskirų maldų, lygiai taip pat, kaip kad nėra atskiros tautinės matematikos, atskiro gamtos mokslo!

Panašiai ir tikėjimo tiesos gali būti tikros tikrai vienos ir tos pačios visuose kraš-

tuose ir visuomet. Kas neleista vienam, tas neleista ir visiems: nevalia paleistuvauti, girtuokliauti, skriaudą daryti ir juodukui, ir geltonodžiui, ir baltaodžiui, ir lietuviui, ir lenkui, ir maskoliui, ir prasėiokėliui nemo-kytam darbininkui, ir aukštai išsilavinusiajam mokslinčiui, ir menkam valdininkėliui, ir prezidentui, ir karaliui, ir neturtėliui, ir turtuoliui, ir pasaulioniui, ir dvasininkui, ir kunigui, ir popiežiui! Tai aišku, lyg die- na, kadangi jei būt buvę kitoniškai, tai Die-vas būtų buvęs neišmintingas ir sau pačiam prieštarautų, o taip manyti, tai jau būtų di- džiausias išniekinimas Jojo!

Tikrosios Dievo Bažnyčios žymės

Jėzus Kristus, tas Dievas - Žmogus, būda- mas tobuliausiasoji IŠMINTIS, savo įsteigta- jai Bažnyčiai yra patiekęs tokių žymių, kad kiekvienas geros valios žmogus galėtų leng- vai atskirti tikrąją Bažnyčią nuo netikrosios.

Tikroji Jėzaus Bažnyčia turi turėti sekan- čias keturias žymes, būtent: ji turi būti 1. viena (vieninga), 2. šventa, 3. visuotinė (ka- talikiškoji) ir 4. apaštališkoji.

1. Viena (vieninga).

Tikroji Jėzaus Bažnyčia turi būti viena, t. y. ji turi visur ir visais laikais skelbti vie- ną ir tą patį mokslą.

Kaip kad dėsnis, jog du kart du sudaro keturias, per amžius turi būti tas patsai ir niekad os negali pasikeisti, taip lygiai ir kiekviena kita tikroji tiesa (pagrindinė) — taigi ir tikrojo tikėjimo tiesa — negali keis- tis. Bažnyčia, paduodama bet kokias Dievo apreikštąsias tiesas tikėti, negali jų pakeis- ti kitomis, joms priešingomis; o jei tai da- rytų, tai jau liantųsi buvus tikroji Bažny- čia!

Taigi, pavyzdžiui, protestantų tikėjimas negali būti tikras, kadangi jis moko, jog kiekvienas turįs teisės šv. Raštą aiškinti sau, kaip jam patinka! Šiuo būdu galvojant, reikėtų pripažinti tikromis visas, viena kitai visai priešingas pažiūras, kas būtų irgi di- džiausiasoji nesąmonė! Šio dėliai labai teisin- gai yra išsitaręs Bosuet'as: "Protestantizme tikėjimas yra pakeičiamas, šio dėliai jis ir negali būti tikrasis tikėjimas". Visai kito- niškai yra su R. K. Bažnyčia — jos moks- las pasilieka visados toksai pat, koksai bu-

vo buvęs iir iš pat pradžių!

Čia kai kas gali prikišti: "gi ir R. K. Bažnyčia dažnai skelbia visai naujas tikė- jimo tiesas (dogmatų)!"

Jei į R. K. Bažnyčios pagrindines tiesas (dogmatų) žiūrėsi pro savo kepurės vožte- lį (kazirką), tai nieko gera nepamatysi; ta- čiau, jei žiūrėsi pro bešališkus akinius, tai lengvai suprasi, jog skelbdama kokį dogma- tą R. K. Bažnyčia nepaduoda nieko nauja, tik tiksliau išaiškina ir viešumai paskelbia tiesą, kuria visos Bažnyčios iš pat pradžių tikėta! Šiuo atveju Bažnyčia nori tik smul- kiau išdėstyti vieną, ar kitą tiesą, kuri yra nepakeičiama, o paaiškinti dėl to, kad iš- kyla žmonėse koks klaidingas šiuo atžvilgiu mokslas. Šio dėliai ir protestantas Robin'as labai teisingai sako: "Šitame pasauly nėra nieko pastovaus. Nuolatos keičiasi visuome- nė, keičiasi ir jos atskirų narių pažiūros. Visas pasaulis kilnojasi, lyg banguojančios vilnys. Tik vienas vyras ir vienas miestas laikosi nepakeičiamybės ir patvaros tarp ben- dro keitimosi — tai Roma ir jos Popiežius, lyg nepajudinamoji uola tvirtai laikosi prieš puolančias bangas!"

Bažnyčios vieningumas taipgi reikalauja, kad Bažnyčia turėtų tik vieną vyriausįjį, vieną Galvą, o šitoksai ir yra Romos Popie- žius. Šito kaip tik ir nematome kitose Baž- nyčiose.

Tačiau, vėl kai kurie priekaišioja, jog ir R. K. Bažnyčia turėjusi po du, ar tris po- piežius! Šitoksai priekaištas yra visai men- kas. Gi tikrasis popiežius visados būdavo tiktai vienas, būtent, tasai, kurs teisėtu bū- du būdavo išrinktas, o kiti buvo tik neteisė- ti įsiveržėliai (uzurpatoriai). Gi panašiai at- sitinka ir valstybėse: jei koks kunigaikštis varu veržiasi užimti tikrojo valdovo sostą, tai visgi tikroju valdovu laikoma tasai, kursai teisėtai sėdi ant sosto!

Erezijos ir atskaldūnybės irgi neardo Baž- nyčios vieningumo, kadangi kiekvienas ere- tikas, atmetęs bet kokias Bažnyčios pagrin- dines tiesas, jau tuo pačiu liaunasi buvęs Bažnyčios narys.

Kai kurie vėl prikiša, jog griežtas prisi- laikymas tų pačių tiesų sulaukęs pažangą. Tačiau, ir šis priekaištas yra menkas, kadan- gi pati istorija mums aiškiai, lyg ant delno parodo, jog tai R. K. Bažnyčia, o ne kas

kitas, yra pastūmėjusi ir dabar dar stumia mokslą pirmyn, o nesustabdo jo ant vietos! Jei Bažnyčia tikišines tiesas griežtai apsaugo nuo pasikeitimų, tai šis kaip tik ir yra geriausias įrodymas, jog ji skelbia tikrąjį Jėzaus Kristaus mokslą ir jog ji yra Jojo tikroji Bažnyčia. Gi tiesa iš esmės niekad nesikeičia!

2. Šventa.

Tikroji Bažnyčia turi būti šventa, t. y. ji turi skelbti tokį mokslą ir vartoti tokias priemones ir apeigas, kurios sugebėtų kelti žmogų aukštin doryvės atžvilgiu, privesti prie aukščiausiojo dorybės laipsnio — žodžiu — padaryti žmones šventais.

Dievas, būdamas tobuliausioji šventybė, galėjo paskelbti tikrai šventąjį mokslą, įsteigti tikrai šventąją Bažnyčią ant šventumo pamato. Padaryti šventais paskirus žmones tai ir yra tikrosios Bažnyčios uždavinys; o šventuman žmones gali vesti Bažnyčia tikrai šventu mokslu ir šventais dėsniais, kadangi, kaip tai tvirtina šv. Raštas, "tikrai šventas gali išauklėti šventuosius!"

Iš šio darosi aišku, jog negali būti tikroji Jėzaus Bažnyčia ta, kuri savo dėsniais, mokslu ir apeigomis, užuot skatinusi, sulaiko žmogaus tobulinimąsi ir dorinį išsivystymą.

Pavyzdžiui, Martinus Liuteris skelbia: "Vien tik tikėjimas išgano, o geri darbai nėra būtinais reikalingi!" Ar: "Žmogus dėl pirmųjų tėvų nuodėmės yra nustojęs laisvos valios ir yra neatsakingas už savo piktuosius darbus!"

Kalvinas moko, jog Dievas kai kuriuos žmones esąs iš anksto paskyręs pragaran! Mūsų laisvamaniai irgi tvirtina, jog žmogus niekuo nesiskiria nuo gyvulio, ir jog net ir Dievo nesą, o žmogus galės gyventi, kaip jam tinka!

Šitokie dėsniai aiškiai sulaiko kiekvieno žmogaus taurinimąsi (tobulinimąsi), ir jiems nėra vietos tikrojoje Jėzaus įsteigtoje Bažnyčioje!

Be šio, tikrojo Dievo Bažnyčia savo tarpe turi išauklėti atsižyminčius dorybėmis žmones, tikruosius šventuosius, kadangi, anot Bosuet'o, tikrai išduodanti šventuosius Bažnyčia tikrai nešioja kilimo iš Dievo žymes!

Dabar, palyginkime R. K. Bažnyčią su kitomis bažnyčiomis, kurių daugelis, kaip kad

pavyzdžiui liuterizmas (protestantizmas), net ir visai nepripažįsta šventųjų, ir pamatysime, kiek tai šventųjų mūsų R. K. Bažnyčia yra išdavusi nuo pat pirmųjų krikščionijos šimtmečių iki šiai dienai!

Tačiau, čia vėl mums prikašioja, jog labai daug katalikų blogiau gyveną už kitatikius, ar net ir stabmeldžius! Prikašiojimas būtų pamatuotas, jei už vieno prasikaltimus išpultų bausti visa kariuomenė; tačiau, ačiū Dievui, šitaip reikalauti tai būtų nesąmonė! Paskirų Bažnyčios narių prasižengimui negalima primesti visai Bažnyčiai, kadangi šitie prasikaltimai tai tik atskirų žmonių aistros apsišėkimai. Gi R. K. Bažnyčia versta verčia visus savo narius žengti pirmyn doryvės keliu, patiekdama jiems nuolat progos, pratindama prie dorybės sutvarkytais (sistematiškais) pratimais. Jei atskiri mokiniai nesimoko mokyklose, tai argi kalta mokslingiausias pagrindais įkurtoji mokykla? Lygiai šitaip yra ir R. K. Bažnyčios atžvilgiu. Jai net neša garbės tai, kad, neatsižvelgiant vienatį nedorumo, ji lieka ir šventa, ir nesutepta, ir nepajudinama! Jei, pavyzdžiui, kas peiliu, ar kaltu, ar kirviu nužudytų žmogų, tai argi galima kaltinti šitie įnagai? Ir Apaštaluose buvo atsiradęs vienas išdavikas, Judas Iskarietis, tai argi galima kaltinti šiuo atžvilgiu Jėzus?!

Jau pats Jėzus buvo pramatęs šitokius prasižengėlius, ko dėliai Jis ir yra pasakęs prilyginimą apie kukalius ir sugedusias žuvis.

(*Bus daugiau.*)

Marianapolio Studentų Loterija Pasibaigė

PEREITĄ žiemą Marianapolio Kolegijos studentai buvo suruošę loteriją, kuri baigėsi geg. m. 30 d.

Laimėjimui buvo skirta \$25.00. Dovaną laimėjo No. 26303 — Martha Janasonis, 938 West 33rd st., Chicago, Ill. Laimingąjį tikeitą pardavė Veronika Micūnienė, 4613 So. Fairfield ave., Chicago, Illinois.

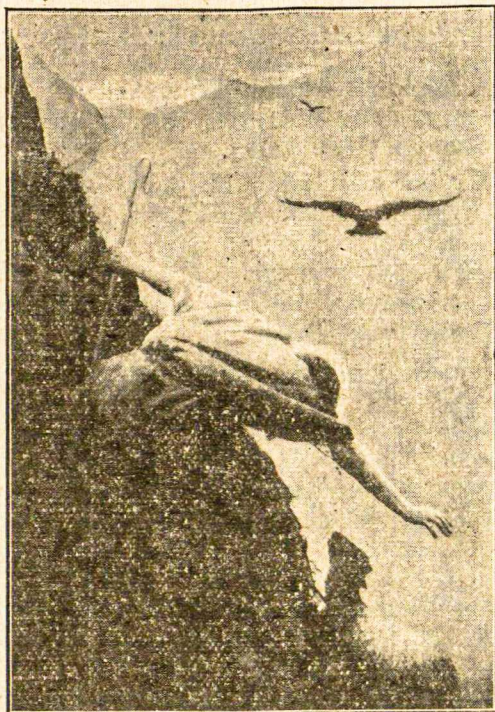
Šia proga reiškiamo nuoširdų dėkingumą visiems, kurie prie šios loterijos prisidėjo, ar tai tikėtus parduodami, ar tai juos pirkdami.

Nuoširdžiai lietuviškai ačiū!

Marianapolio Studentai

Kun. N. Skurkis, MIC.

Dieviškoji Amnestija

Dievø malonē ir amnestija

JEI kas iš žmonių sakytusi neturįs nuodėmių, tai tas, anot šv. Jono, būtų melagis (Jn. 1, 10), nes visi šiuo tuo prasiikalstame. Bet visų nuodėmių atleidimą ir amžinosios bausmės už jas panaikinimą gauname per gerą išpažintį. Tačiau po išpažinties paprastai liekasi dar bausmė už atleistą nuodėmės, kaip skola, iš kurios reikia atsiskaityti per kunigo užduotą atgailą, per gerus darbus arba, jei kas tų nepadarytų, tai po mirties skaistykloje per dideles kančias be jokio pasigailėjimo. Nes šv. Raštas sako, kad niekas suteptas negali įeiti į dangaus karalystę ir kol neišsismokės visokių savo skolų iki paskutinio cento (Apr. 21, 27; Lk. 12, 59).

Tad visiems mums tenka susirūpinti, kiek mes esame skolingi V. Dievui, kaip ir kada galėtume Jam atsilyginti. Tobulo didžiausio gailėsčio per išpažintį daug kas sužadinti nemoka; tas matyt iš to, kad po išpažinties

tokie pasilieka taip pat atšalę, nevengia mažųjų nuodėmių ir nepradedą tobulo gyvenimo. Tokius atšalėlius, be abejo, slėgia didelės skolos V. Dievui, juos laukia didelė bausmė šioje žemėje, ligos ir įvairūs nepasisėkimai žemės reikaluose arba ilgos kančios skaistykloje. Kaip pasitaiko tokių ūkininkų ar namų savininkų, kurie turi daugiau skolų negu turto, taip dvasios gyvenime pasitaiko daug tokių žmonių, kurie turi užsilikusios bausmės už nuodėmes daugiau, negu gerų darbų.

Ar tokie skolininkai gali tikėtis iš Dievo laimės, ramybės ir visokių malonių, kol neatsiskaito su Juo? Žinoma, kad ne! Kada kartą atnešė prie Kristaus suparaližuoatą žmogų jį pagydyti, tai Kristus, pamatęs jo gailėstį, pirma pasakė: **Sūnau, tikėkis, atleidišamos tau tavo nuodėmės.** Tik paskui tarė jam: "kelkis, imk savo neštuvus ir eik į savo namus" (Mat. 9, 2. 6).

Pirmoji mūsų malda ar litanijoje ar Mišiose yra: "Kyrie eleison, — Viešpatie, pasigailėk"; ir kasdien meldžiamės: "atleisk mums mūsų kaltes!" O kad patys neturime kuo atsilyginti už tas mūsų kaltes, tai V. Dievas leidžia mums pasinaudoti Kristaus nuopelnais ir šventųjų užtarimu per atlaidus; vadinasi, V. Dievas leidžia mums aukoti Kristaus ir šventųjų nuopelnus už mūsų kaltes, nes Kristus už visus kentėjo ir šventieji už visus nusidėjėlius meldėsi. Bet tai padaryti mes galime tiktai per šventąjį Tėvą, kuriam Kristus per šv. Petrą yra davęs dangaus karalystės raktus, sakydamas: **Ką tik išriši žemėje, bus išrišta ir danguje** (Mat. 16, 19).

Šv. Tėvas skiria daug atlaidų už įvairias maldeles ir gerus darbus. Norėkime tik jais naudotis ir taip savąsias skolas apmokėti Dievui Kristaus ir šventųjų nuopelnais.

Kas yra atlaidai

Atlaidus pilnai suprasime tik tada, kai susipažinsime, nors ir trumpai, su pirmųjų krikščionių atgaila. Pirmaisiais amžiais atgaila buvo daug skirtingesnė, didesnė už dabartinę, uždedama išpažinties metu. Tada

atgailos daugiau būdavo viešos, žinoma, už viešus prasikaltimus.

Anais, pirmųjų krikščionių, laikais atgailotojai pasninkaudavo, lankydamo bažnyčią ir daug meldavosi. Kartais jie stovėdavo prie bažnyčios durų ir įeinančius į bažnyčią prašydavo pasimelsti už juos. Stovėdavo pasibarstę galvas pelenais ir apsirengę atgailos drabužiais. Vyrų turėdavo nusikirpti plaukus, o moters — uždengti savo veidus šydu.

Visi atgailotojai privalėdavo susilaikyti net ir nuo leistinų pramogų. Taip pav., jie negalėdavo dalyvauti pasilinksminimuose, lankyti pirties, kurios tada būdavo daugiau pramogos vieta, frizuoti plaukus, vilkėti puikius ir brangius drabužius ir t.t.

Atgailotojų buvo įvairių (3-4) rūšių. Vieni, pelenais pasibarstę galvas, stovėdavo prie bažnyčios durų, antri galėdavo įeiti tik "bobinčium", treči jau galėjo dalyvauti ir bažnyčioje, bet tam tikroje paskirtoje vietoje.

Šios ir panašios atgailos tęsdavosi gana ilgai: dienas, kvadragenas (t. y. 40 dienų) ir metus. Kartais daugelį metų arba net visą gyvenimą. Taip pav., už iškoliojimą savo gimdytojų būdavo uždedama 40 dienų atgaila. Mat, pirmieji krikščionys gerai suprato, kad už padarytas nuodėmes reikės kartą atsilyginti arba šiame gyvenime atgaila, arba kitame — skaistyklos kančiomis. Atgaila, nors ir sunki, sulyginus su būsimu gyvenimo kančiomis, yra visai mažmožis. Todėl jie (pirmieji krikščionys), būdami gyvo tikėjimo ir degdami karšta Dievo meile, noromis ir laisva valia imdavosi, mūsų akimis žiūrint, sunkių atgailų, kad nereikėtų kitame gyvenime kur kas sunkiau kentėti.

Ta griežta atgaila kartais būdavo ir sumazinama ar net visai nuimama nuo atgailotojų. Tai įvykdavo dėl ligos, pavojingos kelionės, persekiojimų... Dažnai atsitikdavo, kad ir kankiniai pavesdavo savo kančias už kai kuriuos atgailotojus, kai šitie prašydavo jų maldų ir užtarimo pas Dievą. **Dėl tų kankinių užtarimo būdavo atgailotojams sumažinamos ar visai dovanojamos atgailos.** Tokiu būdu iš čia kilo atlaidai.

Katalikų Bažnyčia, kaip gera ir meilinga Motina atėjo su atlaidais savo tikintiesiems ir pagalba. Sunkios pirmųjų amžių atgailos buvo dėl to, kad ką tik atsivertę iš pagonių

krikščionys dažnai būdavo kieto būdo, linke kerštauti ir lengvai grimsdavo į įvairias sunkias nuodėmes, net į stabmeldystę. Ilgainiui tos viešos ir sunkios atgailos buvo mažinamos ar visai panaikinamos, kai atgailotojai rodydavo didelį gailestį už savo nuodėmes, ar kada išgydavo atlaidus. Vadinas, pati atgaila nepanaikinama, bet tik pakeičiama, nes Kristaus griežtai įsakyta: **darykite atgailą!** (Mat. 4, 17).

Atlaidai atleidžia laikinąją bausmę, privalomą už nuodėmes. Nuodėmėje reikia skirti trys dalykai, būtent: a) kaltė, kuria įžeidžiamas Dievas, b) amžinoji bausmė, kurią žmogus užsitraukia mirtinai nusidėdamas ir c) laikinoji bausmė, kuri ne visada ar bent ne pilnai atleidžiama, atleidus kaltę ar amžinąją bausmę atgailos sakramente.

Atlaidai teikiami Bažnyčios išdo dėka. Bažnyčios išdas, arba sandėtas, yra Kristaus, Marijos ir šventųjų gerų darbų sandėlis, iš kurio, lyg iš bendro išdo, Bažnyčia atlygina Dievui už savo tikinčiųjų laikinąsias bausmes.

Tas išdas, arba sandėtas, remiasi ypačiai šventųjų bendravimu. Šv. bendravimas — glaudžiausias ryšys, jungiąs visus Bažnyčios narius į vieną mistinį (dvasinį) kūną, kaip kad sako šv. Paulius: "Jūs esate Kristaus kūnas ir nariai vienas prie kito" (1 Kor. 12, 27). Be to, dar yra glaudi tarp atskirų Bažnyčios narių vienybė, kurios dėliai vienas už kitą gali atlyginti.

Dėl to Kristaus įsakyta melstis ne už save vieną, bet už mus visus: "duok mums duonos, atleisk mums mūsų kaltes" (iš "Tėve mūsų").

Daug ir begalinės vertės gerų darbų savo žemiškame gyvenime nudirbo Kristus. Daug jų nudirbo Švč. Panelė, daugelis šventųjų, kankinių nuo apaštalų iki mūsų laikų. Šie geri darbai verti Dievo atlyginimo. Bet, iš kitos pusės, yra tikra, kad ne visų gerų darbų buvo reikalingi juos dirbusieji. Kristus juk jokio atsilyginimo už save neprivalijo.

Taigi, iš visų gerų darbų, Kristaus, Marijos ir šventųjų bendram Bažnyčios labai padarytų, susidarė Bažnyčios sandėtas (thesaurus Ecclesiae), kuris panaudojamas teikiant atlaidus.

(Bus daugiau)

Paklausimams Atsakymai

Kokias sąlygas reikia išpildyti, kad būtų galima įgyti visuotinius atlaidus už ražančiaus sukalbėjimą prieš švč. Sakramentą?

Pirma sąlyga yra sukalbėti bent vieną dalį ražančiaus, t. y. penkis syk po dešimtus "Sveika Marijų" arba penkias paslaptis neapleidžiant tarpinių "Tėve mūsų". Ražančiaus dalį reik sukalbėt prieš švč. Sakramentą, tačiau nėra reikalo, jog švenčiausias būtų išstatytas.

Antra sąlyga yra atlikti išpažintį ir priimti šventąją Komuniją.

Trečia: atlankyti kokią bažnyčią ar viešą koplyčią (oratoriją), nebent vieta, kur ražančius buvo sukalbėtas buvo bažnyčia arba vieša koplyčia.

Ką reiškia "Dominus vobiscum", kuriuos kunigas sako per Mišias?

Šie žodžiai reiškia "Viešpats su jumis". Jus galime rasti Rūtos knygoje (II, 4) ir kitose šv. Rašto vietose. Jais išreiškiamas palaiminimas. Žodžiai "Et cum spiritu tuo", kuriuos mišių tarnautojas atsako, reiškia "Ir su tavo dvasia". Šiuos žodžius irgi randame šv. Rašte, būtent šv. Povilo antrame laiške Timotiejui, IV, 22.

Jeigu priimant Komuniją, ostija išpuola iš kungo pirštų, arba jeigu ostija nupuola nuo žmogaus liežuvio ant patenos, ar tai yra ženklas, jog priimtas Komuniją šventvagiškai ją priima?

Visiškai ne! Šiokios nelaimės gali visiems netyčiomis atsitikti, todėl nereikia save per daug jomis varginti ar dėl jų sau ramybės neduoti. Priimant Komuniją reikia būti atsargiam, bet jeigu atsitinka panaši nelaimė, nėra pagrindo daryti išvadas apie šventvagystę, nes tarp ostijos išpuolimo ir šventvagystės nėra jokio sąryšio.

Ką reiškia šie Evangelijos žodžiai: "Dangus ir žemė praeis, o mano žodžiai nepraeis" (Mato XXIV, 35). Argi galimas daiktas, jog ir dangui bus pabaiga?

Ne, visai ne! Dangui, t. y. Dievo vaikelių buveinei, niekad nebus pabaigos, nes jis yra amžinas. Tačiau, Viešpats ne apie šį dangų čia kalba. Sakydamas: "Dangus ir žemė..."

Jis kalba apie regimąjį dangų, būtent apie saulę, mėnulį, žvaigždes ir visa, ką mes aukščiau savęs matom. Ką tik prieš šį Savo išsireikimą, Kristus buvo kalbėjęs apie Savo atėjimą dangaus debesyse su didele galybe..." (Mato XXIV, 30). Taigi, ir čia apie tokį patį dangų kalba.

Tačiau, pats pasakymas "Dangus ir žemė praeis", dar nereiskia, jog medžiaginė, mums matoma visata bus sunaikinta ir į niekus paversta. Šie žodžiai tereiskia, jog regimasis pasaulis bus pakeistas taip jog dabartinė dangaus ir žemės išvaizda praeis, persimainys.

Einant stacijas, ar reikia prieš kiekvieną staciją priklaupiti? Jeigu reikia priklaupiti, tai ar priklaupama atsigręžus į staciją ar į švenčiausiąjį Sakramentą?

Pirmiausia, nėra reikalo prie kiekvienos stacijos priklaupiti. Su atlaidų igijimu, tai nieko bendro neturi. Užtenka eiti nuo vienos stacijos prie kitos ir mąstyti mūsų Viešpaties kančią. Jeigu tai padarysim, galime atlaidus pelnyti.

Nors priklaupimas nėra reikalingas atlaidų igijimui, tačiau yra įprasta prie kiekvienos stacijos priklaupiti. Tad, jeigu priklaupama, priklaupimas turi būti į staciją, t. y. priklaupama kryžiui, esančiam virš stacijos paveikslu. Stacijų atlaidai kaip tik prie šių kryželių yra pridėti. Matot, ne tiek stacijų paveikslas ar atvaizdas svarbus kiek stacijų paveikslas ar atvaizdas svarbus kiekvienos stacijos paveikslu padėtas. Gal gali būti tikros stacijos visai be jokių paveikslų, vien keturiolikos kryželių užtektų. Paveikslai tam yra, kad palengvintų mąstyti.

Prieš švenčiausią Sakramentą reikia priklaupiti prieš pradendant eiti stacijas kai nuo Jo nusikreipiam ir taipgi viduryj bažnyčios kada pereinam iš vienos pusės į kitą.

Kaip geriausia atsikratyti blogų minčių?

Blogų minčių nuvarymui yra įvairių priemonių, tačiau tamstai gal sekanti bus geriausia, būtent: sukalbėti trumpą maldele ir ramiai nukreipti mintis prie ko kito.

K. V. Andriuška, M.I.C.

Jėzaus Širdis - Mūsų Paguoda

(Tęsinys)

Atidarykite Kristui savo širdies duris

5. Pažado nauda

KAS nori, Išganytojaus duotu pažadu naudotis, turi visų pirmiausia per devynis penktadienius, t. y., pirmąjį kiekvieno mėnesio penktadienyje, priimti Jėzų į savo širdį. Antra, ypač svarbu yra **paieiliui einančių mėnesių penktadienyje** priėti prie Dievo stalo, nė vieno nepraleidžiant. Trečia, šv. Komunija reikia **priimti vertai**, būnant malonės stovyje, be sunkiosios nuodėmės. Ketvirta, šv. Komunija reikia **priimti gryna intencija**, tai yra dieviškosios Jėzaus Širdies intencija.

Kristus pažada visiems kurie išpildys duotas pažado sąlygas, tikrosios atgailos malo-

nę: mirti Dievo malonėje ir tai priėmus šv. Sakramentus. Trumpai tariant, Išganytojas pažada laimingos mirties malonę. Visi tie tos malonės susilauks, kurie laikysis aukščiau minėtų sąlygų. Čia noriu pastebėti, kad šiame pažadėjime nepežadamas **negalėjimas nusidėti, o tik mirties Dievo malonėje** ir sielos išgelbėjimas, nors jai reikėtų pereiti skaištyklės kančias, tik laikinam apšivalymui.

Šis suraminęs pažadas yra be galo naudingas, net sakyčiau reikalingas, ne tik tiems, kurie prarado sielos malonės stovį — nusidėjėliams, bet ir teisingiesiems. Jėzaus žodžiai: “Jie nemirs nemalonėje”, reiškia tą patį, ką ir: jie bus sustiprinti pašvenčiamoje malonėje, kad galėtų savo gerais darbais, ištikima kova, surinkti daugiau nuopelnų, pasivaryti tobulybėje ir laimingai numirę, laimėti amžiną džiaugsmą danguje. Be abejoj, kiekvienas tikintysis nepraradęs Dievo malonę, bet priešingai, pašvenčiamąją malonę sustiprinęs, gali turėti didelę viltį, kad Jėzaus Švenčiausia Širdis bus jam anoje va landoje užtikrinta prieglauda.

Koks Jėzaus Širdies rūpestis! Jis yra pasakęs: “Nenoriu nusidėjėlio mirties, bet laukiu, kad sugrįžtų ir gyventų”. Toji širdis, kuri yra meilės pilna, gailestingumo gausa, mums tai pasakė. Ji yra amžina, kaip žmogaus sutverta siela. Tie Kristaus žodžiai pasiliks taipogi amžinai teisingi. Ir todėl neišreiškiamas Jėzaus Širdies gailestingumas, vis dar randa naujų būdų, išreikšti vargstančiam žmoniui savo meilę ir išgelbėti Jo krauju atpirktas sielas nuo amžinų kančių.

Išganytojas, gyvendamas čia ant žemės, labai daug ką yra pasakęs prilyginimais: apie gerą ganytoją, apie sūnų palaidūną, apie atrastą pinigą, apie gailestingąjį samarietį ir t.t. Ne ką kitą tie prilyginimai rodyto rodo mums, kaip Jo Širdies gailestingumu būtinai reikia pasitikėti. Prisiminkime kaip maloniai ir švelniai Jėzus elgėsi su muitininkais ir nusidėjėliais: Jis neatstūmė nei kurį viešai Jį išsižadėjo, nei Gerojo latro: Magdalenos, nei Petro — Bažnyčios uolos,

juos visus priglaudė gailestingiausioji Jėzaus Širdis. Atgaila ir sustiprinimas pašvenčiamosios malonės sieloje, rado prieglaudą prie Gerosios Jo Širdies.

Jėzus taip elgėsi anais krikščionybės laikais, taip ir elgiasi šiandien, dabar su mumis.

Ištikrųjų tik suakmenėjus Žmogaus širdis galėtų ji nesujaudinti toks Jėzaus gerumas, meilumas, galų gale, Jo rūpestingumas nusidėjeliams. Tik tavo žmogau akmeninė širdis nenorėtų tokia malone pasinaudoti.

Nevienas iš mūsų nori pasinaudoti Kristaus pažadu, galėne pamanyti: jei aš Švč. Jėzaus Širdies garbei, t. y., Švč. Jėzaus Širdies intencija priešiu per devynis kartus, per pirmąjį penktadienį mėnesio prie šv. Komunijos, turėsiu teisę po mirties įeiti į dangų, jau galėsiu daugiau savo sielos išganytu nesirūpinti, galėsiu nuodėmių nesisaugoti. Aš tokiam pasakyčiau: "Vargšė prieteliau, geriau, kad tu visai neitumei priimti Jėzų į savo širdį". Kodėl? Dėl to, kad tu neišpildai pažado sąlygas, kitaip sakant, tu, turėdamas tokią intenciją, **nevertai priimi šv. Komuniją.** Tat, kokia nauda?

Dar daugiau. Kas nori vertai priimti Išganytoją į savo širdį, turi būti malonės stovyje, t. y., be sunkiosios nuodėmės, be to turi tvirtai pasiryžti: visas nuodėmes ir **į ją vedančių progų vengti**, ir tai ne tik per devynis paeiliui sekančius mėnesius, bet per visą savo gyvenimą. Savaimė aišku — suprantama. Žmogus gali bijoti, kad jis yra silpnas ir vėl sugrįš į tas pačias nuodėmes, bet visuomet turi būti pasiryžęs gražinti savyje malonės stovį, mažų mažiausia, katalikiškai gyventi, griežtai užlaikant Dievo ir Bažnyčios įsakymus.

Jėzaus pažadu yra palikta tik tiems, kurie savo sielos išganytu yra rimtai susirūpinę, o ne šiaudadūšiams — lengvamaniams, nerūpestingiems katalikams. **Laimingoji mirtis ir amžina laimė danguje yra pažadėta ne vien už devynias šv. Komunijas, bet ir už visą dorą, pavyzdinę, katalikišką gyvenimą. Šie penktadieniai yra tik priemonė doriai gyventi ir laimingai mirti.** Turime kartu su Jėzumi dirbti išganytu savo sielos darbą.

Per daug Jėzus ir taip trokšta mus gelbėti ir išganyti. Jei nė kiek nesistengsime ir nedirbsime, be abejo, Dievas neleis pasinaudoti tuo gailestingumu įrankiu.

Po šios brangios dvasinės praktikos, mūsų siela turi būti rami, pasitenkinusi, trokšti geresnės, skaistesnės ateities, o ne nuodėmių. Mūsų sieloje turi viešpatauti viltis, ne baimė, susirūpinimas, nes Švč. Jėzaus Širdis yra mūsų prieglauda gyvenime, nuodėminguose pavojuose ir nuo amžinos pražūties mūsų suraminimas, ir paguoda.

Kasdieninis aukojimas savęs Švenčiausiai Jėzaus Širdžiai

RYTE

Viešpatie Jėzau Kristau, prisidėdamas prie tos dieviškosios minties, su kuria patsai gyvendamas žemėje garbinai Dievą ir dabar visose vietose nuolat Jį garbini Švenčiausiajame Sakramente ir garbinsi ligi pasaulio pabaigos savo Švenčiausiąją Širdimi, — aš, Nekaltai Pradėtos Panos Marijos, Švenčiausios Širdies pavyzdžiu, mieliausiu noru aukuju Tau šios dienos, nė mažiausos dalelės neišskirdamas, visas mano mintis ir ketinimus, visus mano jausmus ir troškimus, visus mano žodžius ir darbus. — Amen.

(100 dienų atlydu vieną kartą dienoje — Leonas XIII, 19 gruodžio, 1885 m.)

(Bus daugiau.)

Kad veikimas sektųsi:

1. Žinok, kad visa veikimo jėga, prieš kurią niekas negali atsilaikyti, yra Bažnyčios Sakramentuose. Dažnai nepraktikuojas veikėjas yra balsas tyruose.

2. Žinok, kad tu veiki į sudžiūvusias širdis, nualintas arba gyvenimo vargų arba baisesių aistrų. Jas pirma reikia atgaivinti malonia rasa. Tai tavo malda, kuri niekuomet neturi paliauti tavo širdyje.

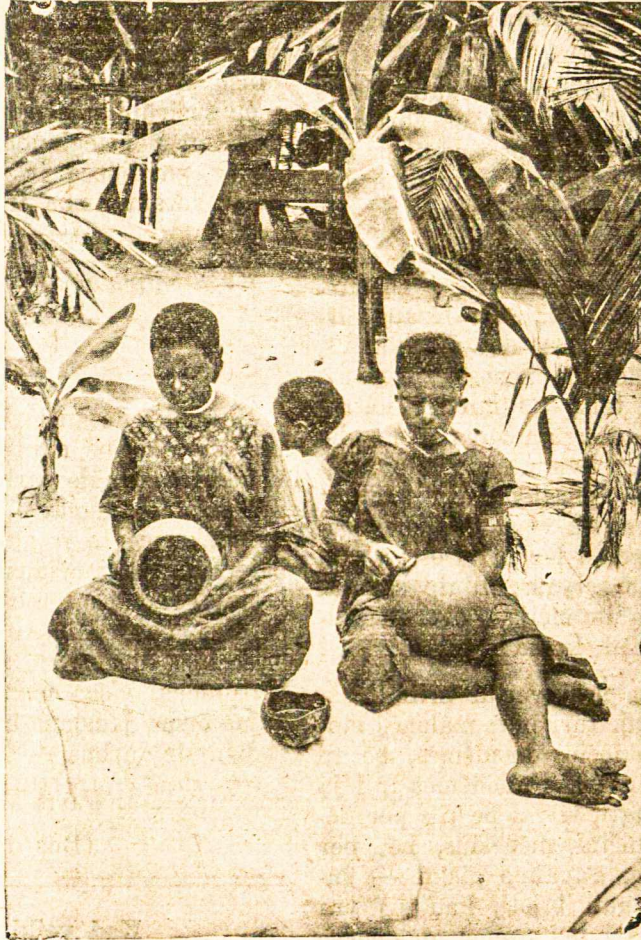
3. Žinok, kad visi nori šviesos. Tai tavo pavyzdys: žodžiuose, elgesyje, darbuose.

4. Žinok, kad tave supa šimtai priešų. Bet tik būk drąsus, į juos nekreipk per daug dėmesio, ir jie tau nebus kenksmingi.

J. Sukackas, S. J.

Amerikos Juodukai

(Pasikalbėjimas su grįžusiu iš Amerikos Tėvu Bružiku, S. J.)

SUŽINOJĖS, kad Šv. Tėvas skiria birželio mėnesiui intenciją, kad išsiplėstų misijos tarp Amerikos juodukų, ir mažai ką nusimanydamas šiuo klausimu, bet norėdamas skaitytojus supažindinti su Amerikos juodukais, nutariau geriausia būsiant pasikalbėti su T. Bružiku, kuris neseniai grįžo iš Amerikos, šešerius metus ten misijonieriaęs ir tą klausimą gerai pažinęs.

Pabeldęs į gerb. Tėvo duris, išgirdau malonų „Prašau“.

T. Bružikas meiliai paprašė sėstis ir šypsodamasis paklausė, kokius pageidavimus atsiėšęs.

— Gal malonėtute ką nors apie Amerikos

juodukus papasakoti? Mat, aš norėčiau parašyti kat. laikraščiams, kadangi Šv. Tėvas birželio mėnesiui skiria šią intenciją, o su žiniomis labai striuka. Nežinau nė kur kreiptis.

— Gerai. Mie'u noru galėsiu papasakoti apie Amerikos juodukus. Tad ko gi tamsta norėtum apie juos sužinoti?

— Pirmiausia norėčiau žinoti, kiek iš viso juodukų Amerikoje esama.

— Nemažai. Kiek teko iš laikraščių sužinoti, jų ten gyvena apie 13 milijonų, vadinasi, 5 kartus daugiau kaip gyventojų visoje Lietuvoje. Visų kitų gyventojų yra 108 milijonai. Taigi, juodukai sudaro 13 nuoš. vi-

sų Amerikos gyventojų. Kai kurie spėlioja, jog ateis laikas, kad juodukai išvargs baltuosius, nes jie labai plečiasi, o baltųjų dauguma pasitenkina teturėdami šeimas iš vieno arba dviejų vaikų. Yra net paskala, kad po kiek laiko Amerika turės juoduką prezidentą.

— O kokiam tikėjimui juodukai daugiausia priklauso?

— Dauguma jų — nekrikščionys. Net 7,550,000 nėra priėmę krikšto, gi 5,000,000 priklauso įvairioms protestantų sektoms.

— O katalikų ar yra kiek tarp juodukų,

— Labai mažai, vos 250,000.

— Tai kodėl tiek mažai?

— Mat, Amerika dar iki šiol buvo misijų kraštas. Čia ne tik juodukų, bet net kitų tautų yra 50 nuoš. nekrikštytų.

— Vadinasi, tarp jų ir europiečių?

— Tikri europiečiai, kurie ten nukeliavo buvo krikštyti, bet, laikui bėgant, vaikai ir vaikų vaikai naudodamiesi Amerikos laisve užmiršo savo tėvų tikėjimą. Ir be to, Amerikos krikščionių dauguma — protestantai, kurie krašto valdžioj ir įvairiuose fabrikuose užima aukštas vietas ir verčia juodukus į savo pusę.

— Gal būt žinot, gerb. Tėve, kiek katalikų kunigų darbuojasi tarp juodukų?

— Kiek girdėjau apie 300. Be to, jiems pasišventusių seserų vienuolių yra apie 1100.

— Ar juodukai turi savo katalikiškų mokyklų?

— Taip, turi, bet visoj Amerikoje tik 263 su 33,500 mokinių.

— O kur visi kiti juodukai mokosi?

— Dauguma jų lanko valstybines mokyklas.

— Bet girdėjau, kad juodukų nekenčia amerikiečiai?

— Ir dar kaip! Dabar jau bent kiek ta neapykanta atslūgo, bet pirmiau juodukai turėjo baltiesiems vergauti ir buvo laikomi žemesniais už gyvulius, tik prezidentas Linkolnas 1862 m. suteikė jiems laisvę. Užtat juodukai jį laiko savo išvaduoju ir lyg šventuoju.

— Ar visoj Amerikoje juodukai naudojami lygiomis teisėmis?

— Taip. popieriuj visoj Amerikoje. Jie turi net keletą atstovų Vašingtono Baltuosiuose Rūmuose. Gyvenime dar labai mažai juodukų teisės paisomos. Čia papasakosiu vie-

ną incidentą su juoduku seimo atstovu, pernai važiavusiu traukiniu į Kaliforniją. Amerikos vakaruose dar ir dabar yra griežtai atskirtos vietos juodiesiems nuo baltųjų traukiniuose ir visose kitose įstaigose. Minėtasis seimo atstovas, kaip neliečiamos valstybės asmuo, sėdi sau patogioj, minkštoj kupėj drauge su baltisiais. Tik staiga prasiveria durys, įeina konduktorius ir liepia juodajam keleiviui išsikraustyti. Užsigavęs seimo atstovas, išsitraukia savo asmenybės, kaip parlamento nario, liūdymą ir pakiša konduktoriui po nosimi. Bet jis, to nepaisydamas, stveria juoduką už pakarpos ir visų keleivių akivaizdoje šmurkšt pro duris. Girdėjau, jis buvo patraukęs konduktorių į teismą, bet ar ką laimėjo, neteko sužinoti.

— O minia ar pritaria tokiam elgesiui?

— Daugumas pritaria, net, pavyzdžiui, pasitaiko tokių dalykų: jeigu sužino, kad juodukas nusižengė dorai arba išniekino baltąją moterį, tai minia be teismo ant vietos nusi-kaltėlių nužudo.

— Tai gal dėl to ir misijoms sunku plėstis tarp juodukų, jeigu tokia viešpatauja neapykanta?

— Taip, tai, gal būt, viena iš didžiųjų priežasčių, kodėl juodukų tiek mažai katalikų.

— Kas daugiausia misijonieriauja tarp Amerikos juodukų?

— Įvairių ordenų tėvai užsiėmę misijų darbu tarp juodukų. 1871 m., pirmiausia, kada dar tik prasidėjo misijos, tą išganingąjį darbą užvedė Šv. Juozapo misijonieriai. Dabar jau darbuojasi Dievo Žodžio (S. V. D.) Tėvai, Lijono misijonieriai (vienai iš jų darbuojasi Afrikoje, kiti Amerikos juodukų tarpe), Šv. Dvasios Tėvai, jėzuitai ir pranciškonai. Paskutiniaisiais laikais rūpinamasi išugdyti pašaukimų į misijonierius iš pačių juodukų tarpo. *(Bus daugiau.)*

DIRBA RAŽANČIUS

Gerbiemieji prieteliai, aš padirbu ražančius, kaip tai: kukinius poteriukus (karoliukus) ant gero storo drato, kuris gali laikyti per metų metus.

Parduodu du ražančius už dolerį ir tikrai žinau, kad būsite patenkinti. Jeigu reikėtas yra perdirbti jūsų senąjį ražančių, tai prisiųskite o aš perdirbsiu.

Aš esu raišas, turėdamas paraližuotas kojas ir per 14 metų esu prieglaudoj neturtėlių. Reikale meldžiu atsisausti po antrašu: John Shislosky, Little Sisters of the Poor, De Kalb and Bushwick Avenues, Brooklyn, New York.

Parašė Paul R. Martin

Vertė Kun. A. T. (Samata)

Juozapas Dutton, Molokajo Herojus

(Skiriu šv. Pranciškaus idėjų skleidėjui, gerb. kun. Pranciškui M. Jurui)

(Užbaiga)

Tai visa dalimi kūrėsi į jo prigimtį. Tamsta buvai pasaulio žmogus. Ir tamsta nieko nežinai apie tikrąjį pasiaukojimą. Tamsta pasaulis ne vieną kartą šauks atgal. Tamsta rasi sunkenybių pakelti nuobodų atsiskyrimą. Tačiau, jei tamsta esi tvirtai pasiryžęs pasiaukoti ir vykdyti atgailos gyvenimą, eik, ir Dievas tebūna su tamsta; bet niekada nežvelgk atgal”.

Ir visai nesigirdėjo trinitų palydėjimų, kuomet Juozapas Dutton apleido San Francisco, kad plaukus į Hawaii, nes po atsisveikinimo Notre Dame universitete su Tėvu Danielium E. Hudsonu, niekam kitam neminėjo savo pasiryžimo kolei Honoluluje nepasimatė su vyskupu Hermanu, kuriam visa atidengė.

Kuomet galutinai susitarta, kad Juozapas Dutton leidžiamas vykti į Molokajo salą kaip “Tėvo Damieno tarnas” — nes tokį nužemintą vardą jis pats pasirinko — jam buvo skirta menka alga kaip atlyginimas už jo tarnybą, kurią eiti jis apsiėmė. Juozapas Dutton atsisakė nuo algos, nes tai priešinosi jo kilniam užsinojimui, kadangi jo troškimas buvo gyventi šventojo neturto gyvenimą, nepriimant užmokesnio už tarnybą. Jis gi turėjo ir savo turto, kurį buvo įdėjęs valdžios išdan, ir tai pakaks jam iki mirčiai.

Kuomet garlaiviu pasiekė Kalawao, vėną iš pirmųjų žmonių, kurį Juozapas Dutton pamatė ties pakraščiu, tai buvo kunigas. Tuojau žinojo, kad tai buvo Tėvas Damienas, ir be formalumo pasisakė, kad atvyko tapti jo padėjėju. Jei Tėvas Damienas buvo nustelbtas, jis neužginčijo to atsitikimo. Ir jis užtikrino Juozapą Duttoną, kad jo tarnyba labai brangintina, ir dažinojės vardą, jį vadino Broliu Juozapu. Tai buvo pradžia vienuoliniam vardui, kuriuo Duttonas buvo žinomas visą savo gyvenimą, padarant daug nesusipratimo tarp tų, kurie tikėjo, kad jis buvo kunigas arba vienuolis, nors po šešių metų gyvenimo Molokajo raupsuotųjų kolonijoje jis buvo priimtas į Šv. Pranciškaus Trečiąjį Ordiną ir, kaipo narys,

padarė profesiją, ir tik nuo tada jis buvo vadintas vardu Brolis Juozapas.

Tarp “netyrųjų”

Brolio Juozapo Duttono nuveiktas darbas Molokajo saloje dabar visiems yra gerai žinomas, kad nebereikalinga aprašyti. Pakanka pasakyti, kad jis tapo Tėvo Damieno dešine ranka, dirbant visus tuos darbus, kuriuos dirbo pasiaukavęs kunigas, išskiriant kunigystės dvasiškųjų pareigų. Tėvas Damienas užsikrėtė raupsais pirma Juozapo Duttono atvykimo į salą ir tegyveno tik trejus metus ilgčiau. Švč. Širdžių kongregacija, kurios nariu buvo Tėvas Damienas, siuntė į Molokajo salą kitus kunigus ir brolius. Taip pat ir Šv. Pranciškaus seserys iš Syracuse ne vien kad veikė Honoluluje, bet ir Molokajo saloje. Tačiau, sekančiais ilgais metais Brolis Juozapas Dutton buvo pripažintas katalikų misijos galva, vienintėlis asmuo, kuris užėmė vietą, kurią tuščia paliko Tėvas Damienas, pirmtakas, pionierius.

Kuomet Brolis Juozapas Dutton savo pirmus laiškus rašė Tėvui Hudsonui, reikšdavo, kad jis rado savo pašaukimą (tur būt gal nerealizuodamas kaip pilnai buvo jame užganėdintas). Tuomet jis buvo 43 metų amžiaus, kuriems sukakus daugelis manė, kad gyvenimo geresnioji dalis jau palaidota. Kaip mažai svajojo, kad apie pusamžį jam dar reikės sunkiai eiti nuobodžias pareigas; apie pusamžį jam dar reikės gyventi, kad tiksliai išpildžius visa tai, kuomet ryžosi gyventi atgailos gyvenimą nelaimingųjų ir atmetusių tarnyboje. Tų ilgyjų metų laikotarpyje jis nesipurtė nuo sunkių darbų, nors ir buvo biauriausi, jei tik galima būtų palengvinti kenčiantiems. Jis pats slaugodavo aptaisant žaizdas raupsuotųjų, kurie buvo jo globoje. Jis dirbo sunkų juodą darbą; jis visada planavo ir prižiūrėdavo. Jis tēmijo kolonijos išsivystymui, kaip iš baisiai apleistos kolonijos, kurią rado 1886 metais, moksliniu vadovavimu įsikūrė į vieną, kur apyvostovos yra gana patogios, kur kaip tik galima buvo palengvinti nelaimingųjų skurdą.

Gal nesmagumų didžiausia priežastis tu jo savo ištrėmimo ilgųjų metų laikotarpyje buvo, kad laikraštiniškai ir rašytojai jį dideliai pagerbdavo savo raštuose. Laiške Tėvui Hudsonui vieną kartą jis rašė: "Kur nebūtų, visi gali turėti savo "Molokajų". Ištikimai eiti savo pareigas ir kantriai pakelti savo vargus, sudaro jų pačių "Molokajų".

Iš tikrųjų, visi Brolio Juozapo Duttono darbai Molokajuje kūrė meilės pilną herojišką veiksmą, bet jis nebuvo vienpusiškas. Kaip tik pajėgė, jis darė visa raupsuotiesiems, bet nežiūrind jo atsidavimo darbui tarp jų, jis nepamiršo, kad meilė jo reikalavo ir kitose pasaulio dalyse, ir dažnai matome, kad jis įpareigoja Tėvą Hudsoną kaip jo palikto turto dalintoją neturčiams ir skurdžiams, kad imtų jo turto idėlių ir išdalintų labdariniams tikslams.

Skaitytojams įdomu žinoti, kad Brolis Juozapas Dutton labai mylėjo šventasias vietas Palestinoje ir buvo kryžieivijos ne vien narys, bet ir promotorius. Iš paliktų jo laiškų matyti, kad dažnai susirašinėjo su Tėvu Godfrey Schillingu, O. F. M., kurs per ilgus metus vedė Šventosios Žemės komisariją Jungtinėse Valstybėse ir buvo Šventojo Karsto kalno įkūrėjas (founder of Mt. St. Sepulchre).

Pavyzdingas pilietis

Jei Brolis Juozapas Dutton buvo uolusis ir atsidavęs vienuolis, tuo pačiu jis buvo ištikimas ir pavyzdingas pilietis.

Nepraėjo nė viena diena, kurią Brolis Juozapas Dutton nebūtų iškilingai iškėlęs Jungtinių Valstybių vėliavos viršum Molokajo raupsuotųjų sodybos, ir tas vėliavas jis kas metais gaudavo iš Respublikos Didžiosios Armijos, kuriai jis pats priklausė.

Dramatiškas įvykis, kurs įrodo, kaip Brolis Juozapas Dutton ryždavosi teikti džiaugsmo nelaimingųjų raupsuotųjų širdims, ir tuo pačiu stengėsi jiems duoti gražaus išpūdzio apie didenybę Jungtinių Valstybių, kurių dalis dabar yra ir Hawaii, kuomet Jungtinių Valstybių laivynas pasirodė apie Hawaii Atlantiko vandenynė.

Dažinojęs, kad laivynas atplaukia į Honolulu, Brolis Juozapas Dutton padarė nepaprasto ir didelio išpūdzio tarp valdžios val-

dininkų su ta pasekme, kad prezidentas Teodoras Rooseveltas įsakė, kad laivynas plauktų pro Molokajo salą. Neabėjotina, kad tai buvo šaunus ir vaizdingas reginys, apie kurį Brolis Juozapas Dutton rašė daug laiškų, iš kurių vienas buvo rašytas laivyno vyresniems jūrininkams, apibudindamas didelį džiaugsmą, kurį suteikė visai raupsuotųjų salai.

Saulėleidys

Nors Brolis Juozapas Dutton niekada neuzsikrėtė raupsais, kurie palietė Tėvą Damieną, visgi būdavo tokis laikas, kuomet jis pats tikėjo, kad baisi liga limpa jo paties kūną.

Tačiau, tai buvo Dievo tokia valia, kad Brolis Juozapas Dutton ilgai gyventų ir darbuotusi: dar per 41 metus. Tik tada, staiga artėjo jo gyvenimo pabaiga. Kuomet vieną dieną saulei nusileidžiant leido žemyn vėliavą, jis parkrito žemėn. Jis susirgo pneumonija, ir nors jo gyvybė laikėsi jo sename nusilpusiame kūne dar per kitą aštuonioliką mėnesių, jis buvo per silpnas atgauti sveikatą.

Tai buvo jo troškimas, kad mirti Molokajo raupsuotųjų kolonijoje, kurios niekada neapleido nuo tos dienos, kada atvyko į ją. Taip mirti nebuvo jam leista. Jo padėtis reikalavo ypatingos priežiūros, kurios čia nebuvo galima teikti, ir jis buvo nukeltas į ligoninę Honoluluje, kur jį gerbtinai priėmė Šv. Pranciškaus Trečiojo Ordino seserys. Savo gyvenime būdamas to Ordino uolusis narys, jis taip pat to Ordino dvasioje atsidavusiai darbavosi Molokajo raupsuotųjų saloje.

Kovo 26 dieną, 1931 metais, Brolis Juozapas Dutton priėmė paskutinius sakramentus ir amžinu miegu užmigo Viešpatyje. Jei būtų gyvenęs dar vieną mėnesį, jam būtų sukakę lygiai 88 metai amžiaus. Nūgi, jo darbai buvo baigti; jis vykdė nepaprastą ir didelę atgailą; jis, kaip keletas iš daugelio, ištikimai tarnavo Dievui; jis niekada neželgė atgal!

Tūkstantinės maldos aukotos po visą pasaulį už jo sielos amžinąjį atsilsį, bet kaip vieną kartą garsusis dvasiškis kad išsitarė: "Mums labiau reikėtų melstis į jį nekaip už jį".

Ivykiai Katalikų Pasaulyje

Plunksna pastatė bažnyčią

Dabar Paryžiuje daug kalbama apie naują šv. Odilo bažnyčią, kuri yra labai meniška ir kainavo daugiau kaip 4,000,000 frankų. Tačiau už pačią bažnyčią dar įdomesnė yra jos istorija.

Kartą Paryžiaus arkivyskupas pasiskundė kun. Lontil (tai žinomas visame pasaulyje rašytojas Pierre L'Ermite), kad noris statyti naują bažnyčią, tik lėšų visai neturįs. Kun. Lontil pagalvojęs apsiėmė pastatyti bažnyčią savo lėšomis. Tačiau jų visai neturėdamas, griebėsi plunksnos ir ėmė rašyti straipsnius į prancūzų katalikų savaitraštį "La Croix". Savo gyvu ir sąmojingu stiliumi jis mokėdavo tenai įpinti ir bažnyčios statymo reikalą. Iš visur ėmė plaukti stambios pinigų sumos, ir po kelių metų išaugo bažnyčia. Dabar kun. Lontil yra tos bažnyčios rektorius.

Mussolinio Įsakymas

Įsakant diktatoriui Mussoliniui, vieną milijoną lirų buvo paskirta užbaigti prieš 13 šimt. pradėtąjį remontą Santa Maria de Fidre, istorinės bažnyčios Romoje.

Šv. Tėvas pagiria amerikiečius

Amerikiečių ekskursija grįždama iš 34-to Eucharistinio Kongreso, Budapešte, sustojo Romoje, turėjo audienciją pas Šv. Tėvą, Popiežių Pijų XI. Šv. Tėvas savo kalboje pabrėžė, kad nors Vokietijos katalikai atsiskė vykti į Kongresą, pareiškė savo pasielgimu, jų apakimą. Amerikiečiai, tęsdamas kalba toliau, man visuomet buvo artimi prie širdies, jų dvasia — dvasiniai laimėjimai, nors nuo vieni kitų esame taip toli atsiskyrę.

Meksikoje Žudomi Katalikai

Meksikos Tabasco valstybėje policija sukėlė dideles riaušes prieš tikinčiųjų katalikų minią, kuri ėjo tikiybiniame procesijoje. Katalikai savo procesija reiškė norą, kad Villahermosos mieste būtų atidarytos bažnyčios, kurias prieš kelis metus valstybės vyriausy-

bė uždarė. Katalikų prašymus gubernatoriui Manero atsisakė patenkinti ir pasiuntė savo policiją, kuri į katalikų minią paleido šūpius. Keturi katalikai nužudyti, daug sužeistų.

Papildomai pranešama, kad Villahermosos katalikai norėjo pasistatyti naują bažnyčią pietoje valdžios sunaikintos, kam griežtai pasipriešino vyriausybė. Katalikai nusiuntė protesto pareiškimus Meksikos senatui, prašdami pašalinti gubernatorių Manerą, kurs varžo gyventojų tikiybinių laisvę, neleidamas jiems turėti savo bažnyčias.

Iš Villahermosa miesto viena moteriškė rašo: "Mes gyvename ir mirštame kaip gyvuliai". Nėra šv. mišių, nėra Sakramentų. Valdžios yra išleistas įstatymas, kad jeigu į kuri nors namą susirenka daugiau tikiybės reikalais kaip devyni žmonės, tas namas paėmamas valstybės nuosavybėn. Šventadieniais žmonės renkasi į kapines ir ten prie kryžių meldžiasi.

Paveikslų Niekinimas

Kartą raudonieji atvežė vežimėlį šventųjų paveikslų ir statulų. Keleta paveikslų įmetė į ugnį, o kitus į vandenį. Kitoje vietoje įeinant į kaimą buvo Išganytojo statula ir Dievo Mot. paveikslas, kurs kaime buvo labai gerbiamas. Jis buvo smarkiai apdaužytas, o vienas vaikas nuėmė apsiaustą nuo statulos, pats juo apsvilko ir nuėjo juokdamasis per gatvę.

Ypatingai siautė komunistų gaujos Oropsoje. Klebonas su Vikaru buvo nužudyti be kankinant. Moterys ir vienuolės buvo iššaudytos, ir garbingi asmens susilaukė mirties. Jie mirė kaip karžygiai ir krikščionių vardo vertieji.

Ir mes gerbkime šiuos kraujo liudininkus ir tikėjimo didvyrius. Iš jų kraujo atgims nauja katalikiška Ispanija.

PARYŽIUS. — Austrijos Kardinolas, Vyskupas ir 30,000 katalikų negalėjo dalyvauti Eucharistiniame kongrese. Hitleris nedavė leidimo išvažiuoti.

Kraujo Maudyklės

Tikrą kraujo praliejimą komunistai padarė Sabillo de la Adrada mieste. Čia dedamas vietos valdininko Longio Sanchez pranešimas. Tame miestely buvo užmuštas kunigas Timoteo Garcia Herraes zokristijonas Esteban Linarez ir buvęs burmistras Atonio Gonzalez su savo 25 m. sūnumi. Kitos aukos: Pina Novella telegrafistė, du mokytojai, Hermengild Sancher ir Petro Galan. Nušauti kankiniai buvo sudeginti su 80 asmenų iš Crebreros kalėjimo. Hoyo di Pinares'e Don Petro šeimoje buvo išžudyti visi vyrai: tėvas, trys sūnūs ir keletas broliavaikių.

Drasūs Broliai

Viename kaimely raudonieji sugavo du broliu, kurie ypatingai buvo žinomi kaip geri ir aktyvūs katalikai ir kurie buvo lyg katalikiško veikimo siela. Vienas, vardu Vittorio, krito mirtinai pašautas, antras, Povilas, buvo palaikytas negyvu, tačiau buvo tik lengvai sužeistas. Jis atsipeikėjo, tačiau komunistai vėl jį po mėnesio sugavo ir nušovė.

Tikinčiųjų Kančios

Mombeltran'e 2075 gyventojų miestely įvykdavo daug plėšimų ir užpuolimų. Vienas vyras, vardu Eustachius Lorez Degano, buvo savo namuose nušautas. Magin Hernandez Degano buvo išvilktas iš namų ir po daugelio iškestu kančių už 8 km. nuo miestelio buvo žiauriai nužudytas. Jis buvo jėga išplėštas iš savo dukterų rankų ir kaip gyvulus nuvestas užmušti. Norėdami nuimti vestuvių žiedą, jie jam nupiovė pirštus. Eustachius Lorez buvo 68 m. amžiaus ir 8 kulkomis peršautas mirė kartu su savo dukterimi, kuri jį tvirtai laikė savo rankose.

IŠ LIETUVOS GYVENIMO

Prasidėję Pasitarimai Lietuvos Valdžios Su Vatikano Atstovais

Lietuvos spauda praneša, kad prasidėjo pasitarimai tarp Vatikano atstovų ir Lietuvos valdžios dėl atnaujinimo santykių. Vatikaną atstovauja Mons. Arata ir Samore ir Lietuvos hierarchiją kun. Grigaitis, o Lietuvos val-

džią atstovauja užsienių reikalų ministeris su keliais valdininkais ir švietimo ministerijos atstovais. Pasitarimuose svarstomas katalikų teisės ir veikimas Lietuvoje, susijęs su konkordatu.

Laisvamaniai deginami iš šaknų

Gegužės 12 d. Kaune mirė senosios kartos veikėjas, teisininkas prof. Petras Leonas. Mirė širdies liga, eidamas 74 metus. Kilęs iš Plutiškių parapijos (Marijampolės apskr.). Jis buvo pirmasis Nepriklausomos Lietuvos teisingumo ministeris. Daug rašė ir dirbo teisės srityje. Už tat ir jo laidotuvės buvo iškilmingos. Velionis buvo laisvamaniškų pažiūrų už tat jo draugai laisvamaniai jo kūną sudegino Universiteto krematoriume. Kalbama, kad dabartiniai laisvamaniai nori visus savo narius sudeginti, kad jų nė pėdsako neliktų. Mat, į žemę palaidojus, esą, gali jie atželti.

Prel. A. Dambrausko palaikai

Gegužės 21 d. garbingo mūsų tautos vyro a. a. prel. A. Dambrausko - Jakšto palaikai iš Kauno Bazilikos rūšio, kur buvo laikinai padėti, perkelti į nuolatinį kapą Bazilikos šventoriuje. Perkėlimo iškilmės buvo kuklios ir paprastos. Antkario projektą paruošė Ses. kazimierietė Šmulkštytė.

Štai, Ką Sako Istorikas

“Katalikų Bažnyčia, ištvermingai kovodama keturiasdešimtis metų už lietuviškosios maldaknygės katalikiškumą ir lietuviškumą, už lietuviškąsias teises mokykloje ir bažnytiniam gyvenime, už šventos lietuviškos šeimos katalikiškumą ir už viso lietuviško gyvenimo katalikišką charakterį — buvo apsupusi lietuvių tautą tokiais moralinės galybės šarvais, į kuriuos sudužo visa rusų milžiniško imperializmo ukazų fizinė galybė”.

Jeigu šiandien ant Lietuvos bažnyčių bokštų išliko katalikiškas kruvis, bažnyčiose ir lietuviškosios valstybės forume skamba lietuvių kalba, — tai nuopelnas tos sunkios ilgametės kovos... Ir tikrai...

Dar atmenami laikai kalba, kad tiems lietuviams, kuriems nebuvo brangi katalikybė, nebuvo brangi ir Lietuva - Tėvynė. Jie susirado šiltas gužtas Rusijos gilumoje ir ten pasiliko. Ar ne tiesa?!

LIETUVIAI AMERIKOJE

Vėliavos Pašventinimas

Birželio 12 d. Marianapolio Kolegijoje įvyko Kolegijos vėliavos pašventinimas. Kolegijos vėliavą pašventino gerb. kolegijos Rektorius, kun. dr. Jonas K. Navickas, MIC., krikštatėviais esant Angelai ir Leonardui Šimučiams. Iškilnėms atatinamą pamokslą pasakė kun. dr. Alfonsas B. Jagminas, MIC.

Ta proga taipgi įvyko kolegijos mokslo metų užbaigimas. Akto metu diplomus išdalino gerb. kun. Kazimieras Kmitas - Urbanavičius. Pritaikintą akto iškilnėms, ugninę ir patriotinę kalbą pasakė dienraščio "Draugo" redaktorius, Leonardas Šimutis.

25 Metų Jubiliejus

Šiomis dienomis gerb. kun. Magnus J. Kazėnas, Šv. Kazimiero parap., Pittsburgh, Pa., klebonas, mini 25 metų kunigystės sukaktį.

Jubiliatas yra gimęs Lietuvoje 1886 m., Pasvalio parapijoje, Parvalkų kaime. Trumpai kun. Kazėno asmenybę apibudinti būtų galima sutraukoję tik tiek pasakius, kad kun. Magnus buvo uolus mokinys, pavyzdingas, darbštus kunigas ir parapijos vedėjas.

Sidabrinio jubiliejaus proga linkime gerb. kun. Magnui Kazėnui kuogeriausios kloties, dar ilgus metus dirbti sielų išganymo darbą.

35-rių Metų Sukaktis

Lawrence lietuvių Šv. Pranciškaus parapija, kuriai jau ilgą laiką vadovauja nuoširdus, kupinas idealizmo ir labai veiklus klebonas, kun. Pr. Juras, švenčia 34 metų parapijos gyvavimą.

Sukaktuvių bankietui vadovavo kun. J. Skalandis. Savo 35-rių metų parapijos sukaktį lawrenciečiai paminėjo su kalbomis, dainomis ir vaidinimu. Gyvuokite ilgiausius metus!

Trejos Primicijos Viena Diena

Šv. Pranciškaus bažnyčioje, Minersville, Pa., kur klebonauja kun. K. Klevinskas, įvyko viena diena, trejos primicijos, būtent: kun. J. Neverausko, kun. J. Bagdono ir kun. J. Degučio. Primicijantams pritaikintą pamokslą pasakė Shenandoah, Pa. klebonas kun. J. A. Karalius. Visi lietuviai džiaugiasi jaunų kunigų laimėjimais.

ŠV. KAZIMIERO AKADEMIJA

Birželio 9 d. Šv. Kazimiero Seserų vedama akademija turėjo savo iškilmingą mokslo metų užbaigimo aktą. Įspūdis didelis. Nuotaika graži.

Kalbėjo į abiturientes Jo Prakilnybė Pralotas Kealey, Šv. Petro ir Povilo par. klebonas, kun. Anicetas Linkus, ir akademijos kapelionas kunigas Urba. Kunigų buvo daug. Publika rinktinė. Programa tikrai gerai priruošta, skoningai parinkta ir labai vykusiai išpildyta. Seselių darbu, auklėjimu mergaičių Dievui ir Tėvynei, visi galime pasidžiaugti!

A. A. KLIERIKAS ANTANAS J. POŠKA

Mirė klierikas Antanas birželio 1 d., sulaukęs 21 metų amžiaus. Gimęs Chicagoje, balandžio 17, 1917. Laidotuvės įvyko Gimimo Švč. Panelės Marijos par. bažnyčioje, su iškilmingomis pamaldomis. Pamaldose dalyvių tarpe buvo ir jojo draugai ir daugybė kunigų.

NAUJAS KUNIGAS KRISTAUS VYNYNE

Birželio 11 d., 1938 m. Jo Ekscelencija vyskupas Jonas F. Knoll, Nekalto Prasidėjimo katedroje, Fort Wayne, Ind., suteikė Kunigystės Sakramentą Ignaciui Vaičiuliui. Sekančią dieną, t. y. sekmadienyje, birželio 12 d., Šv. Kazimiero bažnyčioje, Gary, Ind., 10:30 val. ryto atlaikė Iškilmingas pirmasias šv. Mišias.

Tenka pažymėti jog kun. Vaičiulis yra pirmutinis lietuvis kunigas kilęs iš Gary ir taipgi Fort Wayne Diecezijos, kurioje jis užaugo ir mokslus išėjo.

Sveikiname naują Kristaus Apaštalą ir linkime Jam gausios Dievo palaimos Jo šventame pašaukime!

(Kitame numeryje bus plačiau aprašoma apie kun. Vaičiulio gyvenimą ir mokslą).

"Kristaus Karaliaus Laivas"

Marijonų Rėmėjų savaitinis laikraštis
2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel. CANal 7790

Marijonų Rėm. mokestis ir "Laivas" metams \$3.00
Vien laikraščio "Laivo" prenumerata metams \$2.00
Švėtur metams \$3.00 Atskiras numeris 5c